mailmas ei lau üksti asji ärra, kui pimmedus neid ösel meie eest warjule panneb, siin munnade peal agga on leik ühhel hobil ärrakaddunud, nenda et ka mitte märki järrele ei jäe."

„Meie ei saa sest möistatusest arru, se on wägga seggane. Ütle meile, mis se tähhendab" pallusid lapsed.

Issa ütles: „Kuulge weel: Keik mis nende munnade peal nähhakse, on wägga wäike, pisike ja tilloke, ja imme küll: seal ei olle ühtegi kuulda, ei poisi willet, ei karja torro, ei piitsa plaksu, ei püssi pauku, siin on ükspäinis leik nähha, agga körwaga ei middagi kuulda."

Lapsed tahtsid weel ennam otsust saada, agga ei taat lisand ennam ühti jure, sest ta olli omma möistatusse muidogi liig selgeks teinud, et käega wõis katsuda.

„Pea kinni taat!" hüdis Pridu, „ma tean küll, mis mumnad need on, naht wärrawattega, teine munna teisel pool-mägge. Agga ei ma ütle mitte; arwake issi järrele."

Teawad juttustawad jummala au.

Üks kulus Jummala loodud asju tundma õppia mees juttustab: Minna tulletan enneselle saggedaste rõnuga meele, kuida ma nore hea jees reisi

peal ollin, targa ja ausa meeste seltsis. Meie ollime läbbi ööd reisind, ja jäime hommiku eel süggawa metsa äres puhkama. Koit ärratas leik metsa lilled öitsema ja maggusad aisu wälja öhkama; öpik terretas lauldes, et mets kõllas, koidu tähte, teised metslinnukessed puu okste peal töstsid öisates healt taewa poole, kus hommiku punnetas. Üks mees meie seltsist läks meist emalle, meie kuulsime tedda römsa, walju healega pelwed teggewad. Kui mees taggasi tulli, küsisin minna, miks ta nenda walju healega omma palwed teinud? Temma kostis: Minno noor sõbber! waata, koidu täht seal taewa küljes töstab omma silmad tännades Jummala poole; need pilwed, mis üllewel lendawas, töttawad Jummala au kulutama; need puud ja põesad sirrutawad kiites oksad laiale, omma looja önnistust wasto wõttes; need rosid ja lilled öhkawad omma tännu ja kiitust üllesse taewa issale; kuule, kui öpik metsa omma aukiitusse lauluga täidab; panne tähhele: mesilassed ruttawad wäggede Jehowa armu ja heldust tunnistama, kes neile puud metsas ja rohhud põllu peal lasseb kauniste öitseda, et nemmad maggusad rooga leiawad, miska meie ka saame römustatud; keik lendawad loomad ja keik mis pörmus maa peal roomab, on täis sedda römu, et taewane issa jälle pääwa lasseb pimnedust ärra wõita; keik, mis sinna näed ja kuuled, kiidab suure heale sedda, kes

Eesti-ma rahwa Kalender 1867 , lk. 32